

ΤΟ ΠΑΣΚΑ ΤΟΥ ΜΟΣΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Ο Μοσκόπουλος είτανε πραματευτής. Καὶ τὸ πραματευτής. Πολὺ δέρπων
 "Ηξαιρε πολλὰ γράμματα. Τόσα ποὺ ἔγραφε καὶ βιβλία. Αύτὸς ιστό- Πατακέριστας:
 ρησε τὴν ἴστορία τοῦ Παπουκόντογλου, τοῦ Τζελέπη, ποὺ δὲ γυιδός Πανχασίσκη
 του σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς κλέφτες γυρίζοντας ἀπὸ ταξεῖδι. Πήγε
 ν' ἀγοράσει ζῶα στὴ Βουλγαρία μὲ γεμάτο τὸ κεμέρι. Τὶ ἴστορία Αθην 1937-8
 ἀληθινὰ τρομαχτική! Καὶ τὴν ἴστορησε μὲ τόση τέχνη καὶ τόση εὐ-
 κολία!

Τὸν θυμᾶμαὶ ὅταν σκυμμένος στὸ γραφεῖο τοῦ πραματευτά-
 δικού του ἔγραφε. Βαστοῦσε ἵσια τὴν πένητα κέδερνε κάτι μακρογού-
 ρικα ψιλὰ γράμματα. Θάρρεις κ' εἶταν τελείες στὴ γραμμὴ καὶ
 λόγχες οἱ οὐρές σὲ παράταξη. Κενὸν τὸ φῶτο κατέβαζε τὴν οὐρά του
 ὡς κάτω, ποὺ περνοῦσε τις δύο γραμμαὶ ἐνὸς τὸ κεφάλι του στεκό-
 τανε σάνι κεφάλι καρφίτσας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Απὸ τὰ μικρὰ τὸ χρόνια εἴτανε ἀναγρημένος τοῦ πατέρος τὸν
 κέγινε μὲ τὴ βοήθεια του ἔμπορος πραματευτής. Όξω ἀπὸ τὸ σπίτι
 του δὲ πατέρας του τοῦστησε ἐνσταγός, δεπατό, δῆπου πουλοῦσε
 πανιά καὶ μπασμάδες καὶ τίριπλίκια καὶ φελεμένια καὶ χουμαγιά,
 φωνίζοντας ἀπὸ τὴν Πόλη ἵσια. "Ετοι ἐκάνε τὸ χρόνο δυὸ φορὲς
 ταξεῖδι στὴν Πόλη. Σ' ἔνα τέτοιο ταξεῖδι του ἔφερε καὶ τοῦ μικροῦ
 του γυιοῦ ἔνα καπέλλο, ποὺ τῷδειχνε ἡ γυναῖκα του στὸν κόσμο,
 μᾶς ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ τὸ φορέσει ἀπὸ φόβο καὶ ντροπὴν ἀλλάξει
 τὸ φέσι του.

Σὰν ξέπεσε ὁ Μοσκόπουλος στὸ ἐμπόριο μὲ τὰ χρόνια, γιατὶ
 εἴτανε ἄνθρωπος «τῶν γραμμάτων» κι' ὅχι γι' ἀλισβερίσι, πάλι μὲ
 τὰ γράμματα ἔζησε τὰ παιδιά του.

Ο πατέρας του πιὰ εἶχε πεθάνει, ἡ μάννα του κι' αὐτὴ σχω-
 ρέθηκε καὶ μόνος τώρα κυβερνοῦσε κληρονόμος, τὸ σπίτι του πατέρα
 του. "Ἐνα σπίτι τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Τρεῖς μεγαλόπορτες στὸ δρόμο
 ἔδειχναν πόσο ἥταν ἀρχοντόσπιτο. Θώρες, ποὺ δέχονταν ἀνοίγοντας
 τοὺς ληνοὺς καὶ τὸ μαξούλι δλο. 'Αριστερά ἔνα πηγάδι σκεπασμένο
 μ' ἔξωστη πλάτη γιαμάτων γλάστρες' μιὰ σύλη μεγάλη μὲ τὸν
 μπαχτοὲ καὶ στὴν αὐλὴ δυὸ σπίτια, μὲ τὰ παράθυρα στὸν μπαχτοὲ,

πολὺ δέρπων
 Πατακέριστας:
 Πανχασίσκη
 θεῖα.
 Αθην 1937-8
 "Ἀρχεῖον της
 Λαογραφίας
 Γλυπτούν
 θεού-βρον"
 τ. ΔΙ.

— τὰ σπίτια τότες δὲν εἶχαν παράθυρα στὸ δρόμο — καὶ τὶς περικοκλάδες καὶ τοὺς κισσοὺς σκαρφαλωμένους ώς τὰ κεραμίδια ἀπὸ τὰ καφασωτὰ παράθυρα. Θαρρεῖς καὶ τῶχω μπροστά μου τὸ σπίτι τοῦ Μοσκόπουλου, ἀρχοντικό καὶ κόμοδο.

Ἐκεῖ μέστα μεγάλωσε ὁ Μοσκόπουλος, μεγάλωσε καὶ τὰ παιδιά του. Τὸ γυιό του καὶ τὶς κόρες του. Τὴν ζωὴν του τὴν πέρασε ἀρχοτικά σὰν πραματευτής, ποὺ κέρδιζε πολλὰ κι' ἀβγάτιζε τὴν μοιρασιά, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Μὰ τὰ χρόνια σὰν τοῦρθαν δίσεχτα, λίγο — λίγο ὁ Μοσκόπουλος ἄρχεψε νὰ λιγοστεύει τὴν πραμάτεια του. Ἐκοψε καὶ τὰ ταξείδια τῆς Πόλης. Τώρα ψούνιζε ἀπὸ τὴν ἀγορά καὶ γιόμιζε τὸ μαγαζί του ἀπ' ὅ,τι τοῦδινε δικαραμανῆς ἢ ὁ Ταστσίδης, οἱ μεγάλοι πραματευτάδες. Τὶ τὸν κυνηγούσε στὴν ζωὴν του καὶ τοῦφερνε τὶς ἀτυχίες; Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα πήγαινε χειρότερα. Καὶ στὰ χρόνια, ποὺ ξετίναζε ἡ γυναικά του ἡ Πουλίνα τὰ παιδιά της — σὰν τὴν κλώσσα τὰ κλωσσόπουλά της — ἐκεῖνος ἔπεφτε καὶ δόλο ἔπεφτε.

Τὸ σπίτι τοῦ Μοσκόπουλου πηγαίνει κατὰ διαβόλου. Ρήμαζε καὶ χανότανε στὰ χρέη καὶ στὴν ὄμενεια. Κτ' ὁ Χάρος δὲν τὸν ἀφῆκε ἀχτύπητο. Τὸ παλλικάρι τοῦ Μοσκόπουλου ἔπεσε ἀπὸ χτικιό κάτω καὶ δὲν ἔγνωσκε πού θα πέσει. Πάνω στὸ θαμμένο του γκρεμίστηκε στὴν δύο καὶ σύγκροτα πλάτη. Ο Μοσκόπουλος μὲ τὸ χέρι του χαραζεὶ στὸν τάφο του πάνω: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μενέλαος Μοσκόπουλος» ἔγεννηθε τῇ 2 Μαρτίου 1882 καὶ ἔθανε τῇ 24 Νοεμβρίου 1902».

“Ηξαιρεῖ ὁ ἔδιος νὰ χαράξει καὶ στὴν ἀρχαία γλώσσα κανένα ἐλεγεῖτο, μὰ ποιὸς θὰ τῶνοιωθε; Καὶ ἔτσι ἀρκέστηκε σαύτό.

Ο πόνος τοῦ χαμοῦ, ἡ πίκρα τῆς δουλειᾶς, τὸ ἐρείπωμα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Μοσκοπουλέων, τοῦ χάραξε στὸ μέτωπο κάμποσες γραμμές. Τὰ κακὰ δὲν περνοῦν χωρὶς σημάδια. Μὲ τὸν καιρὸν ἔκλεισε καὶ τὸ πραματευτάδικο. Καὶ τότες ἀπηλπισμένοις ἔκτυπησε τὴν πόρτα τοῦ πασᾶς ζητῶντας δουλειά. Καὶ ὁ πασᾶς τὸν ἔστειλε στὴν Ἀνατολὴ ἀζά, νὰ ποδμεὶ πάρεδρο δικαστικό. γιὰ τὰ τούρκικα ποὺ ἤξαιρε καὶ τὴν μάθηση ποὺ εἶχε. Ἐκεῖ μακρύα στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς πέρασε τὰ χρόνια του. Μεγάλωσε τὶς κόρες του καὶ πάντρεψε τὴν μεγάλη καὶ σπούδασε τὶς μικρές. “Αλλη γράμματα, ἄλλη τέχνη. ‘Υπάλληλος τῆς Τούρκικης δικαιοσύνης ἔζησε — καλόζησε καὶ πρόκοβε τὰ παιδιά του.

Μὰ ἥρταν πάλι καιροί κακοί. Χρονιές βαρειές καὶ δίσεχτες. Ή Τουρκιά πῆρε τὸν κατήφορο. Βάζοντας σχέδιο ν' ἀποδιώξει τὸν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

‘Ελληνισμὸς ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἄρχεψε νὰ βαρύνει τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου. Σήκωνε χωριὰ ἀπὸ δῶ κεῖ, χαλοῦσε πολιτεῖες, ἔσβυνε ἀπὸ τὸ χάρτη τὴ μιὰ πολιτεία κι’ ἀνάσταινε ἄλλη μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα. ‘Ο ‘Ελληνισμὸς χαροπάλευε. Σὲ μιὰ τέτοια μπόρα κι’ διο Μοσκόπουλος διωχμένος ἀπὸ τὸ ἀζαλᾶκι του καταστάλαξε στὴν Πόλη. ‘Εκεῖ δοκίμασε τὴν μεγάλη πίκρα τῶν ἀνήμπορων γηρατειῶν καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς ἀτυχίας του. Στὴ ζωὴ του πάντα ἄβουλος καὶ δειλός, πάντα νοσταγγός τῆς παλιᾶς ζωῆς στὸ σπίτι τῶν Μοσκοπουλέων, τώρα δοκίμαζε ἔνα μεγάλο σπάσιμο τῆς ψυχῆς. Μέσα στοὺς δρόμους τῆς Πόλης ἔφερνε τὸ πόδι τρεμάμενο καὶ τὴν ψυχὴν χτυπημένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ζωῆς. Συλλογιζότανε πῶς θὰ ζήσει κι’ αὐτὸς καὶ τὰ κορίτσια του. ‘Ο γαμπρός του πέθανε, ἡ κόρη του χήρα ἀκολούθησε κι’ αὐτὴ τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ γεμίζει τὸ ποτήρι τῆς πίκρας του.

Εἶτανε τὸ ύστερνὸ μεγαλοβδόμαδι τῆς ζωῆς του. ‘Η Πόλη ἀκόμα δὲν καλοκατάλαβε τὶ πάθαινε δικόρος δέντροις ἐπαρχίες τῆς Ἀνατολῆς. Ζοῦσε μέσα στὰ ὑπερκάστρα καλλιαράτης κι’ ἀνάπνεε ἐλευθερία μὲ τὸν ἥσκιο τοῦ Πατριαρχῆτον. Σὲ τετοες μέρες φαινότανε ἀκόμα πιὸ πολὺ τοῦ ‘Ελληνισμοῦ τὴν αγαρμή κι’ δύγκος. Χιλιάδες σκεψεις, σὰν πεταλούδες, ἀπὸ μέρες κάρος περνοῦσαν μέσα στὸ τοπίο του μαστοῦ τοῦ Μοσκοπουλού πετσινός, στεγανούς αὐτοὺς μὲ τὸ βαρεῖς τῶν φροντίδων του μόλις ἔσερνε καταπικρατεῖνος τὸ βήμα του στὰ στενά καλντερίμια τοῦ Φαναριοῦ. Κάποτε, θάλωνε δι νοῦς του βαρειά καθόντας στὸ καφενεῖο. Καὶ μιλούσε μοναχός του καὶ μὲ χίλιους σπασμούς στὸ πρόσωπο ἔδειχνε τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς του.

Αὐτὸς νοικοκύρης παντοτεινός στὴ ζωὴ του, ἀπὸ τὸ σόῳ τῶν Μοσκοπουλέων — τὸ στερνὸ βλαστάρι, ποὺ γεύτηκε τάγαθὰ τῆς κληρονομιᾶς ὡς τὸν πάτο — τώρα στὰ γεράματά του μὲ μιὰ τσούρμα κορίτσια — τὸν γυιό τὸν σαβάνωσε μὲ τὸ χέρι του — δίχως παρά, δίχως ἐλπίδα μέσα στὴν Πόλη, τὴ μεγάλη καὶ τὴν ἀγνωστὴ κοινωνία ἀγνωστος κι’ αὐτὸς στρατοκόπος, κουρασμένος, κατατσακισμένος. Συλλογιζότανε καὶ μονολογοῦσε κι’ ἔσπανε τὸ πρόσωπό του καὶ μόρφαζε σὰν νὰ τὸν ἐδάγκωναν χλιαρά φεδια καὶ χλιες ὅχιες μαζί. Μποροῦσες κοντά του νὰ ψαρέψεις τὰ λόγια του, τίς σκέψεις του.

Οἱ γιορτές τοῦ μάτωναν τὴν ψυχή. “Οταν ἥρταν τὰ Χριστούγεννα ἡ πίκρα του εἶχε φουντώσει. Τίς μέρες αὐτές συλλογιέταὶ πλειότερο κανένας τὸν ἐσυτό του, τὰ βάσανά του, νοιώθοντας γύρω του, δυστυχισμένος αὐτός, νὰ φουντώνει ἡ χαρά τοῦ κόσμου. Μὰ τότε μπόρεσε νὰ παλαιψει μὲ τὸν πόνο του. Εἶχε ἀκόμα καὶ μερικά χρυσᾶ ποὺ ἔνα—ἔνα τὰ ξεροκούκκιζε. δπως τὸ κομπολόγι του.

—'Ανάθεμα τὶς γιορτές! φώναζε τώρα, μὰ ἡ φωνή του σὰν βουβοῦ πνοὴ χανότανε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του καὶ γινότανε σπασμός τοῦ προσώπου κι' ἀβλάκωμα στὸ μέτωπο. Τὸ χέρι του μονάχα σχηματισμένο σὲ γροθιά, αὐτὸ διτυπούσε τὸν ἀγέρα κ' ἔκανε ἐναντίον μισό κύκλο γιὰ νὰ πέσει βαρὺ κάτω πάλι.

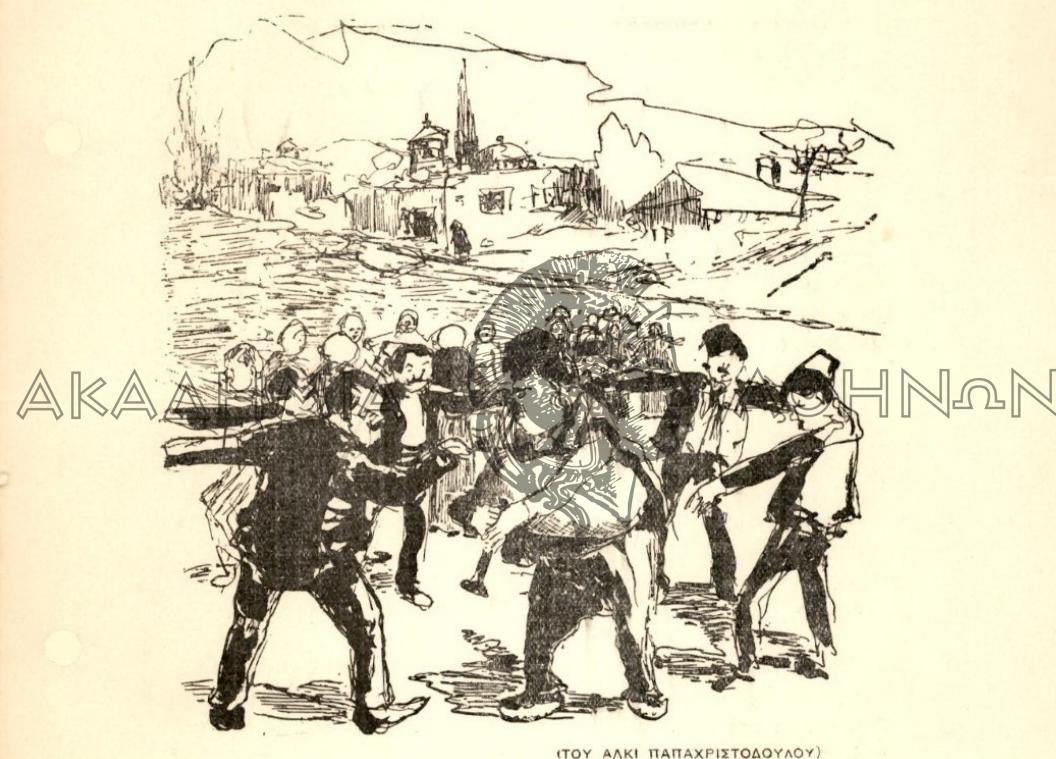
Οἱ γιορτές. Καὶ βέβαια σὲ τέτοιες μέρες θυμότανε τὰ περασμένα του κι' ἔβλεπε τὰ τωρινά του. Τὴν τοτεινὴ εὔτυχία του τὴν τωρινὴ του κατάντια. 'Ο Μοσκόπουλος τότε, δὲ Μοσκόπουλος τώρα!

Κι' δπως ἦταν σιωπηλός καὶ περήφανος δὲν ἤθελε πουθενά νὰ πῆ τὸν πόνο του. Μόνο στὰ χτυπήματα τῆς καμπάνας—τόσες καμμάνες!—ἔπαιρνε τοὺς δρόμους καὶ χανότανε μακριά κι' ἀνέβαινε δῶδε καὶ κατέβαινε κεῖ. 'Ο Μοσκόπουλος ἀγνώριστος. 'Η καμπούρα του βάραινε πολύ. Θαρρεῖς καὶ κουβαλοῦσε στὴ ράχη του ἐνα τσουβάλι ἄμμο. Τὸ χέρι του ἔτρεμε καὶ πίνοντας τὸ τσιγάρο του σχημάτιζε τὸ στόμα του ἐναπαράξενο φοῦ φοῦ φοῦ μὲ τὸ τρεμάμενο χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ τσιμπούκι τοῦ στρατιώτη δάκτυλα. Τὸ πρόσωπό του κάτιαζε ἀπὸ τὰ ζαρώματα τὰ μοτία του χωμένα μέσα χανότανε κάτω ἀπὸ τὸ φαρδύ φρῦδι του που διστρέψε σὰν μαλλί τουλούπας ἥσκιωνε τὴ ματιά του. Τὸν πειραζεν οἱ καμπάνες, οἱ γιορτές.—"Αν δὲν ἔτηφνε οἱ γιορτές αὐτές... ἔλεγε. Θὰ μποροῦσε νὰ βεστάξει τὴν κακούμιδια του μὲ μπορούσε νὰ βλέπει τὴ φαμίλιά του, διατυχισμένη καὶ τὰ κορίτσια του χλωμαπαμένα καὶ νηστικά. "Αλλη φορὰ θάτρεχε στὴν ἑκκλησιά περήφανα ν' ἀνάψει τὸ κερί του καὶ σάν Φαρισαῖος νὰ ρίξει στὸ δίσκο χτυπητά τὸ γρόμια του. Τώρα φεύγει, φεύγει μακριά. Τὸν κυρίεψε δὲ διάβολος θάλαγε ἡ ξαδέρφη του ἡ κυρά Παρουσία πούχε πατέρα τὸν νταγή τὸν Ἀβραάμ τὸ θειό του, καὶ μιλούσε πάντα πειραχτικά καὶ χτυποχειλοῦσε χαχανίζοντας καὶ σειώντας τὰ στήθεια καὶ τὰ μάγουλά της.

Σὰ σκοτείνιαζε πιὰ καὶ χτυποῦσαν πάλι οἱ καμπάνες γιὰ τὶς δλονυχτιές, ὡς τότε τρελλαινότανε ἀπὸ νεῦρα κι' ἀπελπισιά.—'Ανάθεμα τὶς γιορτές! μασοῦσε μέσα στὸ στόμα του καὶ βάδιζε στὶς ἀγορές καὶ στὰ τσαρσιά, γιὰ νὰ σβύσει μέσα στὴν τύρβη δὲ ἥχος τῆς καμπάνας ἀπὸ τ' ἀφτιά του. 'Έκει πάλι τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἀνέχεια του. "Ολος δὲ κόσμος φορτωμένος ἀπόβραδα γύριζε στὰ σπίτια του ἀπὸ μακρυνά, κλειώντας τὰ μαγαζειά του, γιὰ νὰ πάει στὴν ἑκκλησιά, δηπου θάκουε τὰ τροπάρια, πού ἀνοίγουν σὰν τριαντάφυλλο τὴν ψυχή, καὶ μαλακώνουν τὴ σκληράδα της.

Τότε τοῦ ἐρχότανε νὰ φύγει τρεχάλα—ἄν μποροῦσε νὰ τρέξει —καὶ κατηφορίζοντας κατὰ τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιὰ νὰ ριχτῇ στὴ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΛΑΘΟΝΗΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΗΝΩΝ

(ΤΟΥ ΑΛΚΙ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ)

θάλασσα, νὰ πνιγῇ.—'Ανάθεμα τὶς γιορτές, πάλι ψιθύριζε καὶ ἔφευγε μακρύδα κι' ἀπό τὰ τσαρσιά καὶ χανότανε σεούς Τούρκικους μαχαλάδες. 'Εκεῖ θά ξεχνοῦσε—έλπιζε—καὶ θᾶβλεπε σάν κι' αὐτὸν κι' ἄλλους δυστυχισμένους. Μὰ κ' ἔκει ὁ χότζας πάνω ἀπὸ τοὺς μιναρέδες, δὲ ίδιος μὲ τάσπρο σαρίκι στὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν κεφαλικιά φωνή του, ποὺ τὴν ἀφήνε σάν καταρράχη, τοῦστελνε στ' ἀφτιά του τὸν ἀμανέ του, ποὺ τόσο κι' αὐτὸς τὸν πείραζε.

—'Ανάθεμα τὴν προσευκή σας! ἔλεγε πάλι καὶ ἔφευγε ἔφευγε μὲ τὰ ξυλιασμένα πόδια του.

Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ εἴτανε ἀρρωστημένος. Οἱ καμπάνες τοῦ σκότωσαν τὴ ψυχή. Κάθε καμπανιά κι' ἔνα καρφί—ἀπό τὰ μεγάλα γύφτικα καρφιά—στὸ μυαλό, στὸ κεφάλι. "Ἐβριζε αὐτός, ποὺ ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν ἔβρισε.

—'Ανάθεμά σας, ἀνάθεμά σας ...

Σκεπασμένος καὶ κουκουλώμενος πάλευε νὰ μὴν ἀκούει τὶς καμπάνες. "Αλλῃ φορά θά στεκούτωνε καὶ τὰ στόν ψάλτη γιὰ νὰ σιγοψέλνει ὅλα τὰ τροπάρια μὲ κατάμυξη. Τορσα στουπώνει τ' ἀφτιά του μὲ παμπάκι νὰ μὴν ἀκούει τίποτε. Τὸ κορμί του τὸν βαραίνει. "Αν μπροῦσε λάγυωρωθῆ.... Τίποτα πια δε... ἐνυλλογίζεται. Τὴν έσοδό των μωάχων ηλικιών ωραίας θελεῖ. Κινούται στὸ χέρι του. Τὸ βρήκε. Λίγη θέληση. Νὰ κυττάξει μπροστά, οὔτε πίσω, οὕτε πλάγια, μπροστά μπροστά.

"Αρρωστος κοίτεται στὸ κρεβάτι του Μεγασάββατο. 'Ανήμπορος. Τὰ ποιδιά του, τὰ κορίτσια του, μέσα στὴ φτώχεια σκεπασμένα, ζητᾶν στὴν ἐκκλησιά παρηγοριά. 'Εκεῖ μέσα στὰ θυμιάματα, μέσα στὶς ψαλμωδίες λησμονᾶ κανεὶς εὔκολα τὸν πόνο του. "Ετοι καὶ τῇ νύχτᾳ τῆς 'Ανάστασης μὲ τὴ μητέρα τους μὲ τὴ λαμπάδα στὸ χέρι ἀκολούθησαν στὸν αὐλόγυρο τοῦ Πατριαρχείου τὴν 'Ανάσταση, δπως κι' ὅλες τὶς βραδυές στὶς δλονυχτιές, τὶς ἀκολουθίες. 'Ο Μοσκόπουλος, ἀνήμπορος, κοίτονταν στὸ στρῶμα του.

—Οἱ καμπάνες, οἱ καμπάνες πάλι. 'Ανάθεμά σας γιορτές, εἶπε καὶ κουκουλώθηκε σὰν ἄρχισαν μεσάνυχτα νὰ χτυποῦν.

Καὶ σὰν ἀδειασε τὸ σπίτι ὅλο ἀπὸ τὸ λαό ποὺ τράβηξε νὰ πάρει ἔλπιδα μὲ τὴ λαμπάδα στὸ χέρι, δ Μοσκόπουλος μόνος κατάμονος, ἀνήμπορος, στῆς καντήλας τὸ φῶς, τίναξε τὰ σκεπάσματα ἀπὸ πάνω του. Τρικλίζοντας στάθηκε στὰ πόδια καὶ πήρε ἀπόφαση. Ψαχούλεψε καὶ πήρε τὸ μεγάλο λουρὶ ποὺ ἔδενε τὸ πανταλόνι του. Τὴν ὥρα σύτῃ ξαναχτυποῦσαν οἱ καμπάνες.

—'Ανάθεμά σας γιορτές! ψιθύρισε πάλι καὶ πήγε κατά τὴ θύρα τῶν Δυταίων. Πάνω ἀπὸ τὴ θύρα ἡ βιβλιοθήκη της σπουδαστῶν. —Απὸ τοῦ. Βιβλιοθήκη της σπουδαστῶν. Κι τίναξε τὸ λουρί του στὶς γλάυκες. Εβαλε παριδάρι ἀχυρώνια στὴν σόδα της πανταλού. Πανταλού της χρονιδάδα της της αὐγῆς. των λουριών των της παριών μάλιστας τὰ ἀγρυπνίατες. μαλιών τοῦ παριδάριον. Θαλάσσας τίσαντας των λουριών της παριδάριος. Τα-